

עפ"ת 20041/12/22 - יניב יהודה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 20041-12-22 יהודה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 52501042817

בפני	כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מעורר	יניב יהודה ע"י ב"כ עוה"ד רון בן שבת
נגד	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד חן יצחקי
משיבה	

פסק דין

בפני ערעור כנגד החלטת בית משפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופט ע' בר) בהמש 10688-08-22 מיום 6.9.22 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 18.8.22 להארכת מועד להישפט בגין דוח שייחס לו עבירה של שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, בעת נהיגה ברכב ביום 22.2.22 בשעה 11:05, בשד משה דיין בראשל"צ, "כ- 100 מ' מזרחית לרחוב אבני חושן". על הודעת תשלום הקנס צוין כי המועד האחרון לתשלום הקנס או להגשת בקשה להישפט הוא 21.7.22.

בבקשתו טען המערער כי "מעולם לא קיבל לידי את הדוח", ונודע לו אודותיו בעקבות בירור בעניין דוח אחר באתר המרכז לגביית קנסות. בקשתו להישפט מיום 3.8.22 למטרה נדחתה נוכח חלוף המועד האחרון להגשת הבקשה.

בתגובת המשיבה בבית משפט קמא מיום 21.8.22 לה צורפו הדוח ואישור המסירה, צוין כי מאישור המסירה עולה כי המערער קיבל את הדוח לידי וחתם עליו עוד ביום 3.3.22.

ב"כ המערער טען מנגד, בתגובתו לבית משפט קמא מיום 23.8.22 כי המערער לא קיבל את הדוח, וכי אישור המסירה שהוצג "חסר פרטים מהותיים בנוגע לזהות הדוור", והמשיבה מתבקשת לספק אותם למערער כדי שיוכל לחקרו. עוד נטען כי הבקשה להישפט למטרת ישראל הוגשה בשיהוי קל של 10 ימים, וכי ערכאות נעדרות לבקשות להארכת מועד המוגשות באיחור מעין זה.

בהחלטת בית משפט קמא מיום 6.9.22 (להלן - **ההחלטה הראשונה**) צוין כי בתצהירו של המערער מיום 3.8.22 לא העלה המערער כל טענה לגופו של אישום, וטען כי אין ביכולתו להתייחס לדוח שאינו מצוי בידו, ומשכך לא עולה חשש לעיוות דין. עוד נקבע, כי באישור המסירה מצוין שמו של הדוור, תאריך שליחת הדוור הרשום ואף חתימה של המבקש בעצמו, והמערער לא טען בתגובתו מיום 23.8.22 כי החתימה על אישור המסירה אינה שלו. בית המשפט קמא אף מצא כי חתימת המערער - "יניב" - המופיעה על התצהיר ועל יפוי הכוח שהוצגו, דומה לזו המופיעה באישור המסירה. עוד מצוין בית המשפט כי אין מקום להתחשב בהגשת הבקשה באיחור קל מטעמים שלפנים משורת הדין, נוכח כך שהמערער לא גילה בתצהירו כי קיבל את הודעת תשלום הקנס עוד בחודש מרס 22. נוכח האמור, ובשל שיקולי סופיות

הדיון, נדחתה הבקשה.

ביום 20.10.22, כחודש ומחצה לאחר מתן ההחלטה הראשונה, הוגשה על ידי בא כוח המערער **"בקשה בעיון חוזר להארכת מועד להישפט..."**. בבקשה, לה צורף תצהיר נוסף של המערער, נטען כי בירור העלה כי בנו בן ה- 13 של המערער **"הוא אשר חתם בשמו"** על אישור המסירה. עוד נטען כי המערער פנה לדואר ואיתר את הדוורית, "אוסנת" שמה, שמסרה את דבר הדואר בביתו של המערער, וזו אישרה בפניו את מסירת הדואר לבן, ואף הצהירה בפניו כי היא נכונה להעיד על כך. המערער חזר על כך כי הוא כופר בעבירה, אולם אין ביכולתו להתייחס לדוח ללא עיון בחומר הראיות.

בהחלטה מיום 29.10.22 (להלן - **ההחלטה השניה**) דחה בית משפט קמא את הבקשה הנוספת שהוגשה. צוין כי אין מקום להגשת בקשה ל"עיון חוזר" וכי היה מקום להגשת ערעור, וההחלטה שניתנה **"אינה נקודת מוצא לדיון מחודש במעגל אין סופי. לכך נועדה ערכאת הערעור"**.

מעבר לאמור, צוין על ידי בית משפט קמא כי בתגובת המערער מיום 23.8.22 לא נטען כלל כי בנו חתם על המסמך, והיה על המערער להעלות טענה זו מיד עם הצגת אישור המסירה, וכי **"הטענה שה'בן' הוא זה שחתם אינה מגובה בתצהיר של הדוורית וסותר על פניו את העולה מאישור המסירה"**; עוד נקבע כי אין די באיזכור שיחת טלפון עם דוורית שפרטיה המלאים לא נמסרו, הטוענת כי היא זוכרת את החתמת בנו של המערער כ- 8 חודשים לפני מועד השיחה הנטענת, בניגוד למופיע באישור המסירה.

בהודעת הערעור שהוגשה ביום 9.12.22 נטען כי יש להתחשב בשיהוי הקצר בהגשת הבקשה; כי המערער לא קיבל את הדוח לידי, וכי מסר תגובתו בבקשה לעיון חוזר, רק לאחר שערך בירור בדואר באשר לנסיבות קבלת הדוח, וכי התצהיר החדש שהגיש מהווה ראיה חדשה; עוד נטען כי לא ברור מדוע לא נמסר הדוח לידי המערער במעמד ביצוע העבירה, וכי אין ביכולתו להגיב לגופה של עבירה בשלב זה בו טרם עיין בראיות.

אין מקום לקבלת הערעור.

הודעת הערעור הוגשה למעלה מ- 3 חודשים מאז מתן ההחלטה הראשונה שסיימה את הדיון בקביעה כי אין מקום לקבלת הבקשה להארכת מועד להישפט, ומשכך חלפה זה מכבר תקופת הערעור על פי הוראת סעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי תשמ"ב-1982, ולא הוגשה על ידי המערער, כנדרש, כל בקשה להארכת מועד להגשת הערעור.

אין אני רואה גם בסיס לטענה כי יש למנות את תקופת הערעור ממועד מתן ההחלטה השניה; העלאת טענות "מתחדשות" בפני בית משפט קמא, על פי לוח זמנים "עצמאי", הנקבע על ידי מגיש הבקשה, אינה יוצרת קרקע להארכת תקופת הערעור, והבקשה ל"עיון חוזר" שהוגשה לבית משפט קמא כחודש ומחצה לאחר מתן ההחלטה הראשונה שסיימה את הדיון, אינה פותחת פתח להתדיינות נוספת כפי שקבע בית משפט קמא בהחלטתו השניה.

ב"כ המערער טען בדיון בפניי, טענה חדשה שלא עלתה כלל קודם לכן, לפיה המערער הגיש תחילה, ביום 13.10.22, ערעור (ללא נימוקים) כנגד ההחלטה הראשונה (בתיק עפת 24722-10-22), ואולם מעיון בתיק זה עולה, כי המערער ביקש למחוק את הערעור ביום 25.10.22 נוכח "עובדות חדשות" שהתגלו, ומשכך ניתנה החלטה על מחיקת הערעור בו ביום. אוסיף בעניין זה, כי מועד הגשת הערעור שנמחק מעיד כי המערער היה מודע לחובתו להגשת ערעור בסד הזמנים הקבוע, ואף עולה נוכח המתואר לעיל, כי בעוד ההליך בעפת 24722-10-22 היה תלוי ועומד, הגיש המערער

ביום 20.10.22 לבית משפט קמא, במקביל, את בקשתו ל"עיון חוזר", וזאת בלי לבקש את מחיקת הערעור קודם לכן.

מעבר לאמור, ולמעלה מהצורך, לא מצאתי גם כל ממש בטענות לגופו של ערעור.

המערער העלה בבית משפט קמא גרסה "מתפתחת" וסותרת באשר לנסיבות קבלת הדוח לידי, ולאחר שלילה מוחלטת של קבלת הדוח, אישר כי הדוח התקבל בביתו, ונמסר לבנו. המערער לא מסר כל הסבר לנסיבות קבלת הדוח בביתו, ואף לכך שחתימתו מופיעה לכאורה, על אישור המסירה, כפי שציין בית משפט קמא, ואף לא ערך קודם להצגת אישור המסירה על ידי המשיבה, כל בירור בדואר כדי להפריך חזקת המסירה. בדיון בפני ביקש ב"כ המערער להציג "ראיה חדשה" נוספת - רישום ללא תאריך, נושא חתימה - "אוסנת" - על גבי עותק אישור המסירה, ללא תצהיר נלווה, בו נאמר **"מסרתי את המכתב לנער של הנמען והחזיר לי את זה חתום על ידי האמא. כך נאמר לי מפיו"**; ואולם, אין ערכאת ערעור נדרשת, ככלל, לבחינת טענות עובדתיות חדשות שניתן היה להעלותן במועדן בבית משפט קמא, ואף אין אני רואה כיצד רישום זה יכול לסייע למערער נוכח כך שעולה ממנו סתירה לטענה שעלתה בבית משפט קמא כי אישור המסירה נחתם על ידי בנו של המערער, ואף עולה ממילא מהרישום שהוצג, כי דבר הדואר נמסר לידי בגיר שנמצא בבית, שחתם על אישור המסירה. בית משפט קמא דחה אפוא, בצדק, את טענותיו המשתנות של המערער, וכאמור, לא היה ממילא, בטענות אלה כדי לסייע למערער.

עוד אציין כי נוכח מועד קבלת הודעת תשלום הקנס בביתו של המערער, לא היתה כל הצדקה לשיהוי כלשהו בהגשת הבקשה להישפט, ובעת שדנים בעבירות קנס קיימת חשיבות לסיום ההליכים במועדם.

המערער לא העלה בנוסף, כל טענה לגופה של העבירה שיוחסה לו, חרף הפרטים המדויקים שנמסרו בדוח לגבי שעת הנהיגה ומקום העבירה המיוחסת, ואין די בכפירה כללית לביסוס טענה של עיוות דין.

נוכח האמור, הערעור נדחה.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ' טבת תשפ"ג, 13 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.